

přesvědčiti se o nesprávnosti zpráv takových, aby je dále ne-reprodukoval. Průměrnému státnímu občanu známa přece organisace našich soudů, ten věru si pomyslí, že by některým našim novinářům svědčila trochu delší lekce o občanské nauce.

K výkladu Šu 519 č. 2 c. ř. s. (srv. Právník, 1925, seš. 1 a 2) píše nám p. Dr. Bauer, advokát v Liberci: »Nemýlím-li se, nedošla při výkladech pro i contra náležité pozornosti jedna okolnost, která by podle mého mínění neměla býti přehlížena. Předpis Šu 519 č. 3 je od předpisu Šu 519 č. 2 oddělen nikoli čárkou, nýbrž středníkem, právě tak jako norma v č. 2 obsažená je středníkem oddělena od č. 1. Tato skutečnost zdá se mně, kromě velmi pozoruhodných vývodů p. Turečkových, mluvíti rovněž pro správnost mínění Horova a Ottova, jím zastávaného; neboť kdyby byl úmysl zákonodárcův směřoval k tomu, aby nejenom ve případě § 519 č. 3, ale i ve případech § 519 č. 2 byl rekurs závislým na tom, aby byl v usnesení odvolacího soudu vyhrazen, bylo by jistě č. 2 od č. 3 odděleno nikoli středníkem, nýbrž čárkou.

Podmínečné odsouzení v Belgii. V Belgii byl podán v poslanecké sněmovně návrh na změnu zákona o podmíněčném odsouzení (z 31. května 1888). Návrh připouští podmíněčné odsouzení při trestu vězení bez rozdílu trvání (vězení je trestem za přečin, peine correstionnelle), vylučuje však podmíněčné odsouzení k peněžitě pokutě. V odůvodnění návrhu se uvádí, že cílem belgického zákona o podmíněčném odsouzení bylo především omeziti krátkodobé tresty na s v o b o d ě; výsledky podmíněčného odsouzení prý uspokojují tím méně, čím mírnější trest byl podmíněčně uložen (pokuta). — Návrh by zasloužil úvahy, kdyby mu byly přizpůsobeny trestní sazby zvláštní části trestního zákona.

Podle plainého práva (srv. zejména čl. 551 a n. belg. tr. z.), byl by trestný čin, který možno potrestati toliko pokutou, přísněji trestný, než čin trestný též vězením, poněvadž trest vězením mohl by býti uložen též podmíněčně a osvědčila-li se osoba podmíněčně odsouzená, má se za to, že nebyla vůbec odsouzena — Je zajímavé, že návrh vyslovuje přání, aby zvýšené příjmy z pokut umožnily vládě lépe odměňovati justiční zaměstnance.

Československá společnost pro právo trestní je nejpočetnější národní odbočkou Mezinárodní společnosti pro právo trestní; má podle seznamu, který byl otištěn v Revue internationale de droit pénal, 543 členů. Na druhém místě je skupina francouzská o 387 členech, na třetím polská o 110 členech.

Vyšší kvalifikace soudců a proces Hlasivcův. V týdeníku »Přítomnost« z 16. dubna 1925 na str. 216 vyslovuje senátor Dr.

Stránský požadavek, »aby soudce, ucházející se o vyšší hodnost, řekněme počínající od šesté hodnostní třídy, podrobil se nové vyšší soudcovské zkoušce, jež by poskytovala záruku, že vědecká úroveň v soudnictví bude zvýšena a že příslušníci soudcovského stavu nepřestanou sledovati pokroky a výzkumy právnické vědy.« Dr. Stránský odůvodňuje svůj názor rozbořem usnesení soudu o suspensi výroku poroty v nedávné trestní věci Hlasivcově a dovozuje, že soud nebyl k výroku podle §u 332 vůbec oprávněn. Soudní dvůr nemohl prý konstatovati omyl porotců ve věci hlavní, totiž ve věci viny, jež je předmětem hlavní otázky, ale mohl jen konstatovati omyl ve věci vedlejší, totiž v otázce beztrestnosti pro přechodné pominutí smyslů (otázka dodatečná). Máme za to, že Dr. Stránský soudcům křivdí. Jeho výklad §u 332 tr. ř. jest v rozporu s jednohlasným názorem literatury, judikatury i se zněním zákona. Zákon přesně a důvodně rozeznává »věc hlavní« a »hlavní otázku«; nelze proto oba pojmy klásti na roveň. V theorii je zcela nesporno, že věcí hlavní je rozhodnutí o veškerých znacích činu trestného rozhodných pro výrok, je-li obžalovaný vinen či nic; dle některých jsou věci hlavní též okolnosti zakládající jinou trestní sazbu nebo jiný způsob trestu (§ 322 tr. ř.). Nepochybně sem náleží též rozhodnutí o příčetnosti obžalovaného; vždyť příčetnost pachatele jest o b e c n ý m subjektivním znakem trestného činu, jenž jest pro výrok o vině stejně nezbytný jako kterýkoli z v l á š t n í znak trestného činu. Není tudíž nejmenší pochybnosti, že ve věci Hlasivcově byl soudní dvůr k suspensi výroku poroty oprávněn.

Čeština nejvyššího soudu. V článku na str. 232 pod tímto nadpisem uveřejněném sběhla se nemilá nedopatření. Zaviněním tiskárny se stalo, že rozhodnutí, na něž článek poukazoval uvedením strany 230 odstavce 4, do sešitu VII vůbec pojato nebylo a je uveřejněno až v t o m t o sešitě na str. 259 a 260 posl. odst.; na místo pak str. 231 odst. 4 měla býti uvedena str. 230 odstavec 2.

Oprava. Do »Deníku« předešlého čísla vloudilo se několik tiskových chyb. Na str. 231 ř. 16 místo v »P r á v n í m o b z o r u« čti v »P r á v n é m o b z o r u«, ř. 22 místo vedle čti vedla; ř. 30 místo výhradní čti výhradné; ř. 31 místo zvyklosti čti zvyklostí; ř. 35—36 místo Institute le France má býti Institut de France; na str. 232 ř. 3 místo Actes du Congrès má býti Actes du Congrès.